

[Industriministeren]

skemapligt og en meget høj grad af detaljering, vil gøre åbenheden og gennemsigtigheden i erhvervslivet væsentligt større, end den hidtil har været.

Så skal jeg takke hr. Alfred Hansen for hans positive holdning. Han sagde, at han var velvilligt indstillet over for en række pasager, og han antydede, at vi fik et livligt udvalgsarbejde. Bliver det livligt nok, vil jeg glæde mig ekstra meget til at blive kaldt til samråd.

Hr. Ellemann-Jensen gjorde kort proces med denne lovgivning. Han understregede, at han på sit partis vegne principielt var imod alt, bortset fra oplysningspligten. Jeg er ikke uenig med hr. Ellemann-Jensen, også oplysningspligten er en værdifuld ting, men jeg synes, at hr. Ellemann-Jensen i dag ligesom sin partifælle hr. Arne Christiansen for et øjeblik siden lovlig stærkt har ændret holdning i forhold til tidligere holdninger i partiets venstre til medarbejderrepræsentationens værdi, og det er jeg lidt ked af.

Hr. Ellemann-Jensen havde nogle betragtninger om 6. selskabsdirektiv, og disse betragtninger tager jeg som et udtryk for – ellers må hr. Ellemann-Jensen rette mig – at hr. Ellemann-Jensen og andre, der henviser til 6. selskabsdirektiv, egentlig mener, at en oplysningspligt om ejerforhold for en eller anden nærmere angivet procentdel er en rimelig ting, men at det er procentsstørrelsen, vi diskuterer. I den forbindelse skylder jeg vel at sige, at de 20 pct., som hr. Ellemann-Jensen henviser til, er det maksimale, man er forpligtet til, men at det er op til de enkelte medlemsstater at fastsætte en lavere grænse.

Hr. Dyremose var af den opfattelse, at tanken med denne lovgivning var at gøre livet vanskeligere for erhvervene. Jeg tror nok, at vi her støder på et modsætningsforhold i vore tankegange, som vi formentlig ikke kan bygge bro over. Jeg har altid haft den opfattelse, at større engagement i en virksomhed fra medarbejderside, beroende på, at medarbejderne fik mere at vide, beroende på, at medarbejderne blev taget mere med på råd, alt andet lige også skabte en bedre virksomhed. Jeg forstår, at dette ikke er hr. Dyremoses opfattelse, men det er min.

Hr. Dyremose mente, at vi med disse love stillede danske virksomheder dårligere end andre landes. Jeg ved ikke, om hr. Dyremose tænker på de nordiske, men jeg tror, hr. Dy-

remose ved, at i både Norge og Sverige kender man ikke begrebet ihændehaveraktier, og aktiebogen er frit tilgængelig. Det kan altså ikke være dem. Det må så være forholdene i Det europæiske Fællesskab, hr. Dyremose tænker på.

Jeg har sagt lidt om 6. selskabsdirektiv. Jeg tror, hr. Dyremose er klar over, at man også i EF arbejder med et begreb, der hedder det europæiske selskab. Her er man nede på en procentsats på 10, og her taler man om alle selskaber, ikke blot de børsnoterede, men også de ikke noterede.

Jeg tror, at det under udvalgsarbejdet vil vise sig, at der ikke er noget uklart med hensyn til, hvad der skal ske i koncerner, og jeg synes, jeg skylder hr. Dyremose at sige, at allerede da man første gang interesserede sig for medarbejderrepræsentation, drøftede man den retlige beskyttelse i ansættelsen. Man gik da ud fra, at det var et problem, der ville blive løst af arbejdsmarkedets parter, men vi må i dag konstatere, at det rent faktisk ikke lykkedes, bl. a. fordi overenskomstsituationer uægtelig ikke har været særlig normale i de efterfølgende år.

Det er altid festligt, når hr. Askjær Jørgensen og hr. Kurt Hansen udtaler sig om samme lov, og det er imponerende, så forskellige deres holdninger er. Hr. Askjær Jørgensen betegnede dette forslag som et kineserforslag. Dermed må man gå ud fra, at han mener et forslag, som vil forhindre samarbejde på en virksomhed, og som vil fremme klassemodsatningerne. Og hr. Kurt Hansen sagde lige nøjagtigt det modsatte. Efter hans opfattelse ville dette lovforslag fremme samarbejdet og samarbejdsholdningen på virksomheden – hvad han beklagede – og det ville tilsløre klassemodsatningerne. Hr. Askjær Jørgensen gik så vidt, at han betragtede lovforslaget som en modbydelighed. Også dér tror jeg, at hr. Askjær Jørgensen er væsentligt mere avanceret i sine vurderinger end dansk erhvervsliv i almindelighed. Jeg ved godt, at hr. Askjær Jørgensen ynder at påberåbe sig, at er der nogen, der kender erhvervslivet, så er det hr. Askjær Jørgensen. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor mange af de virksomheder, der hidtil har arbejdet med medarbejderrepræsentation, der har en så negativ opfattelse af den, at det skulle kunne gøre et forslag herom til en modbydelighed.